

Środa, 19 maja 2021 r.

P9_TA(2021)0242

Ochrona praw człowieka i zewnętrzna polityka migracyjna UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja 2021 r. w sprawie ochrony praw człowieka i zewnętrznej polityki migracyjnej UE (2020/2116(INI))

(2022/C 15/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r., w szczególności jej art. 13 i art. 14,
- uwzględniając Konwencję dotyczącą statusu uchodźców z 1951 r. oraz protokół dodatkowy do tej konwencji,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r. i Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych z 1966 r. oraz protokoły dodatkowe do tych paktów,
- uwzględniając Międzynarodową konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej z 1966 r.,
- uwzględniając Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania z 1984 r., w szczególności art. 3 oraz protokół dodatkowy do tej konwencji,
- uwzględniając Konwencję o prawach dziecka z 1989 r. oraz protokoły dodatkowe do tej konwencji,
- uwzględniając Międzynarodową konwencję o ochronie praw wszystkich pracowników migrujących i członków ich rodzin z 1990 r.,
- uwzględniając Międzynarodową konwencję o ochronie wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem,
- uwzględniając protokoły z Palermo w sprawie handlu ludźmi i przemytu migrantów przyjęte przez ONZ,
- uwzględniając statut rzymski Międzynarodowego Trybunału Karnego,
- uwzględniając sprawozdanie Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 3 sierpnia 2015 r. w sprawie propagowania i ochrony praw człowieka, w tym środków promowania praw człowieka w odniesieniu do migrantów,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 71/1 z dnia 19 września 2016 r. w sprawie Deklaracji nowojorskiej w sprawie uchodźców i migrantów,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 72/179 z dnia 19 grudnia 2017 r. w sprawie ochrony migrantów,
- uwzględniając działania podejmowane w ramach różnych międzynarodowych mechanizmów w dziedzinie praw człowieka, w tym sprawozdania specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. praw człowieka w odniesieniu do migrantów, w szczególności jego działania następcze związane z regionalnym badaniem z dnia 8 maja 2015 r. w sprawie zarządzania zewnętrznymi granicami Unii Europejskiej i jego skutków dla praw człowieka w odniesieniu do migrantów oraz sprawozdanie z maja 2020 r. w sprawie prawa do wolności zrzeszania się migrantów, a także innych specjalnych sprawozdawców, oraz powszechny okresowy przegląd praw człowieka i prace innych organów traktatowych,
- uwzględniając prace i sprawozdania Biura Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka (OHCHR), w tym zalecane zasady i wytyczne dotyczące praw człowieka i granic międzynarodowych oraz sprawozdanie w sprawie sytuacji migrantów przejeżdżających tranzytem,
- uwzględniając Globalne porozumienie na rzecz bezpiecznej, uporządkowanej i legalnej migracji oraz Globalne porozumienie w sprawie uchodźców, przyjęte przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w 2018 r.,

Środa, 19 maja 2021 r.

- uwzględniając wspólne wytyczne z dnia 26 maja 2020 r. dotyczące wpływu pandemii COVID-19 na prawa człowieka w odniesieniu do migrantów, opracowane przez Komitet Ochrony Praw Pracowników Migrujących i Członków ich Rodzin oraz specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. praw człowieka w odniesieniu do migrantów,
- uwzględniając zasady z Dhaki dotyczące migracji z zachowaniem godności,
- uwzględniając art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 79 i 80 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej (zwaną dalej „kartą”),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 656/2014 z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiające zasady ochrony zewnętrznych granic morskich w kontekście współpracy operacyjnej koordynowanej przez Europejską Agencję Zarządzania Współpracą Operacyjną na Granicach Zewnętrznych państw członkowskich Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając odnośne sprawozdania Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając nowy pakt o migracji i azylu zaproponowany przez Komisję Europejską w dniu 23 września 2020 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie Planu działania UE dotyczącego praw człowieka i demokracji na lata 2020–2024 oraz załączony do nich Plan działania UE dotyczący praw człowieka i demokracji na lata 2020–2024, w wersji uzgodnionej przez Radę w dniu 17 listopada 2020 r.,
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 marca 2020 r. zatytułowany „Plan działania UE dotyczący praw człowieka i demokracji na lata 2020–2024” (JOIN(2020)0005),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie globalnego podejścia do kwestii migracji i mobilności (GPMM) (COM(2011)0743),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie ustanowienia nowych ram partnerstwa z państwami trzecimi w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji (COM(2016)0385),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 30 kwietnia 2014 r. zatytułowany „Podejście oparte na prawach, obejmujące wszystkie prawa człowieka, na rzecz unijnej współpracy rozwojowej” (SWD(2014)0152),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 września 2020 r. dotyczący nowego paktu o migracji i azylu (COM(2020)0609),
- uwzględniając maltańską deklarację członków Rady Europejskiej o zewnętrznych aspektach migracji: kwestia szlaku środkowosródziemnomorskiego z dnia 3 lutego 2017 r.,
- uwzględniając wspólny komunikat do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2020 r. dotyczący trzeciego planu działania w sprawie równości płci – ambitna wizja na rzecz równouprawnienia płci i wzmocnienia pozycji kobiet w działaniach zewnętrznych UE (SWD(2020)0284),
- uwzględniając wspólny komunikat do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2020 r. pt. „W kierunku kompleksowej strategii współpracy z Afryką” (JOIN(2020)0004),
- uwzględniając porozumienie w sprawie wspólnej drogi naprzód w kwestiach migracji w stosunkach między UE a Afganistanem, podpisane w dniu 3 października 2016 r.,
- uwzględniając oświadczenie UE–Turcja z dnia 18 marca 2016 r.,

---

⁽¹⁾ Dz.U. L 189 z 27.6.2014, s. 93.

Środa, 19 maja 2021 r.

- uwzględniając inne nieformalne ustalenia, w szczególności z Gambią (dobre praktyki w zakresie identyfikacji i powrotu, które weszły w życie z dniem 16 listopada 2018 r.), Bangladeszem (standardowe procedury operacyjne uzgodnione we wrześniu 2017 r.), Etiopią (procedury przyjęcia uzgodnione w dniu 5 lutego 2018 r.), Gwineą (dobre praktyki obowiązujące od lipca 2017 r.) i Wybrzeżem Kości Słoniowej (dobre praktyki obowiązujące od października 2018 r.),
  - uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje dotyczące kwestii związanych z migracją, zwłaszcza rezolucje z dnia 25 października 2016 r. w sprawie praw człowieka i migracji w państwach trzecich⁽²⁾, z dnia 17 grudnia 2014 r. w sprawie sytuacji w regionie Morza Śródziemnego oraz potrzeby opracowania całościowego podejścia UE do migracji⁽³⁾, z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie ostatnich tragicznych wydarzeń na Morzu Śródziemnym i polityki UE w zakresie migracji i azylu⁽⁴⁾ i z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie sytuacji na Morzu Śródziemnym i potrzeby całościowego podejścia UE do problematyki migracji⁽⁵⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2016 r. w sprawie zwalczania handlu ludźmi w stosunkach zewnętrznych UE⁽⁶⁾,
  - uwzględniając różne sprawozdania organizacji społeczeństwa obywatelskiego dotyczące sytuacji migrantów w zakresie praw człowieka,
  - uwzględniając komunikat Komisji z 23 września 2020 r. pt. „Wytyczne Komisji w sprawie wdrożenia przepisów UE dotyczących definiowania procedury ułatwiania bezprawnego wjazdu, tranzytu i pobytu oraz zapobiegania temu procederowi” (C(2020)6470),
  - uwzględniając swoją rezolucję z 25 listopada 2020 r. w sprawie poprawy efektywności rozwoju i skuteczności pomocy⁽⁷⁾,
  - uwzględniając art. 54 Regulaminu,
  - uwzględniając opinie Komisji Rozwoju i Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A9-0060/2021),
- A. mając na uwadze, że migracja jest zjawiskiem globalnym potęgowanym przez globalizację, narastające konflikty, nierówności, zmianę klimatu i degradację środowiska; mając na uwadze, że stopniowy, normatywny rozwój praw uchodźców i migrantów, niezależnie od ich statusu prawnego, ujęty we współczesne międzynarodowe ramy dotyczące praw człowieka jest źródłem postępu i zbiorowej dumy ludzkości; mając jednak na uwadze, że migranci, a w szczególności wysiedleńcy, nadal stanowią jedną z najbardziej wrażliwych i defaworyzowanych grup na świecie i są stale narażeni na naruszanie swoich praw; mając na uwadze, że kobiety, dzieci, osoby starsze i osoby niepełnosprawne należą do najbardziej wrażliwych grup migrantów; mając na uwadze, że dla wielu osób migracja nadal jest podróżą ludzi naznaczoną cierpieniem, dyskryminacją i przemocą; mając na uwadze, że tysiące migrantów straciło życie na szlakach migracyjnych;
- B. mając na uwadze, że dla Unii Europejskiej i jej państw członkowskich migracja była i nadal będzie zarówno wyzwaniem, jak i szansą; mając na uwadze, że państwa członkowskie pierwszej linii ponoszą odpowiedzialność w nieproporcjonalnie większym stopniu z uwagi na położenie geograficzne; mając na uwadze, że odpowiedzialność musi iść w parze z solidarnością; mając na uwadze, że Unia Europejska jako historyczny region, który doświadczył zarówno emigracji, jak i imigracji, a także jako wspólnota zjednoczona wokół wartości leżących u jej podstaw, takich jak godność ludzka, wolność i prawa człowieka oraz jako jeden z największych darczyńców na świecie promujący zrównoważony rozwój, wspierający wysiedleńców, zajmujący się przyczynami migracji i współpracujący w ramach wielostronnych forów, aby znajdować trwałe rozwiązania, ma szczególny obowiązek poszanowania, ochrony i propagowania praw migrantów, zwłaszcza w stosunkach zewnętrznych; mając na uwadze, że godność wszystkich migrantów musi znaleźć się w centrum wszystkich obszarów polityki UE w tym zakresie;

⁽²⁾ Dz.U. C 215 z 19.6.2018, s. 111.

⁽³⁾ Dz.U. C 294 z 12.8.2016, s. 18.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 346 z 21.9.2016, s. 47.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 58 z 15.2.2018, s. 9.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 101 z 16.3.2018, s. 47.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0323.

Środa, 19 maja 2021 r.

- C. mając na uwadze, że kompleksowe podejście do migracji i systemu azylowego oznacza uwzględnianie zewnętrznego wymiaru unijnej polityki migracyjnej; mając na uwadze, że wpływ wymiaru zewnętrznego w dużej mierze zależy od wspólnych działań na szczeblu UE i aktywnej koordynacji działań z partnerami zewnętrznymi;
- D. mając na uwadze, że w Europejskim konsensusie w sprawie rozwoju, przyjętym w czerwcu 2017 r., podkreśla się, że dobrze zarządzana migracja i mobilność mogą pozytywnie przyczynić się do wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu i zrównoważonego rozwoju zgodnie z Agendą 2030;
- E. mając na uwadze, że naruszenia praw człowieka, naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego lub uchodźczego, jak np. zasady non-refoulement, zwracanie i brutalne ataki na migrantów, arbitralne i bezterminowe przetrzymywanie w niehumanitarnych warunkach, wykorzystywanie, tortury i inne formy złego traktowania, w tym gwałty, zaginięcia i śmierć, są coraz częściej zgłaszane na całym świecie, w tym na granicach zewnętrznych UE; mając na uwadze, że państwa członkowskie mają obowiązek przestrzegania prawa Unii, praw człowieka i prawa międzynarodowego, a także prawa humanitarnego i prawa uchodźczego; mając na uwadze, że Komisja musi dopilnować, aby państwa członkowskie wypełniały swoje zobowiązania humanitarne i w zakresie praw człowieka, a w przypadku niewywiązania się z tych zobowiązań musi wszczynać postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego; mając na uwadze, że Komisja musi jeszcze podjąć działania w sprawie udowodnionych lub domniemych przypadków zwracania;
- F. mając na uwadze, że ratownictwo na morzu to obowiązek prawny wynikający z prawa międzynarodowego, w szczególności z art. 98 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, który wymaga udzielenia pomocy każdej osobie znajdującej się w niebezpieczeństwie na morzu; mając na uwadze, że wzmocnienia zdolności w zakresie zarządzania granicami oraz zwalczania przemytu i handlu ludźmi nie należy wykorzystywać do penalizowania migrantów ani osób im pomagających; mając na uwadze, że Komisja zwróciła się do państw członkowskich, które jeszcze tego nie uczyniły, o zastosowanie art. 1 ust. 2 dyrektywy 2002/90/WE⁽⁸⁾ (dyrektywy o ułatwieniach);
- G. mając na uwadze, że w komunikacie Komisji w sprawie globalnego podejścia do kwestii migracji i mobilności (GPMM) z 2011 r. wspomina się o podejściu ukierunkowanym na migrantów, którego podstawą są prawa człowieka i które powinno „przyczynić się do lepszego poszanowania praw podstawowych i praw człowieka przynależnych migrantom w krajach pochodzenia, tranzytu i krajach docelowych”;
- H. mając na uwadze, że w komunikacie Komisji z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie ustanowienia nowych ram partnerstwa w zakresie współpracy z państwami trzecimi w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji, który opiera się na zasadach GPMM, podkreślono, że kwestie migracji znajdują się wśród najważniejszych priorytetów polityki zewnętrznej UE; mając na uwadze, że ramy te wymagają zacieśnienia współpracy z państwami trzecimi, zwłaszcza z państwami sąsiadującymi z UE, poprzez partnerstwa mające na celu zapewnienie współpracy w zakresie zarządzania migracją oraz skuteczne zapobieganie nielegalnej migracji i readmisji nielegalnych migrantów, w tym przez pozytywne i negatywne zachęty wynikające z różnych elementów polityki wchodzących w zakres kompetencji UE, takich jak polityka sąsiedztwa, polityka w dziedzinie pomocy rozwojowej, polityka handlowa, polityka w dziedzinie mobilności, polityka energetyczna, polityka bezpieczeństwa i polityka cyfrowa, w każdym przypadku ukierunkowane na ten sam cel; mając na uwadze, że wszelkie tego rodzaju partnerstwa muszą posiadać wyraźną podstawę prawną;
- I. mając na uwadze, że w swoim komunikacie z 2016 r. Komisja nakreśliła trzy główne cele współpracy z państwami trzecimi, a mianowicie: ratowanie życia na Morzu Śródziemnym, zwiększenie wskaźnika powrotów do państw pochodzenia i tranzytu oraz umożliwienie migrantom i uchodźcom pozostania w pobliżu domu i uniknięcia niebezpiecznej podróży; mając na uwadze, że w komunikacie z 2016 r. wskazuje się migrację nieuregulowaną jako priorytet dla Unii oraz wprowadza się podejście „mniej za mniej”, zgodnie z którym Komisja wyraża gotowość do stosowania wszystkich narzędzi i instrumentów UE z wyjątkiem pomocy humanitarnej jako bodźców, aby uzyskać współpracę ze strony państw trzecich w zakresie readmisji i kontroli granic;
- J. mając na uwadze, że walka z przemytem migrantów jest wspólnym wyzwaniem, które wymaga współpracy i koordynacji z państwami trzecimi; mając na uwadze, że nowy unijny plan działania na rzecz zwalczania przemytu migrantów ma na celu pobudzenie współpracy między UE a państwami trzecimi dzięki ukierunkowanym partnerstwom na rzecz zwalczania przemytu migrantów w ramach szerszej współpracy partnerskiej z kluczowymi państwami trzecimi; mając na uwadze, że Europol odgrywa kluczową rolę w walce z przemytem migrantów;

⁽⁸⁾ Dyrektywa Rady 2002/90/WE z dnia 28 listopada 2002 r. definiująca ułatwienie nielegalnego wjazdu, tranzytu i pobytu (Dz.U. L 328 z 5.12.2002, s. 17).

Środa, 19 maja 2021 r.

- K. mając na uwadze, że współpraca z państwami trzecimi ma zasadnicze znaczenie dla zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania go; mając na uwadze, że szlaki migracyjne mogą być wykorzystywane przez sieci handlarzy ludźmi; mając na uwadze, że handel ludźmi ma nieproporcjonalny wpływ na kobiety i dziewczęta, które stanowią przeważającą większość ofiar handlu ludźmi, doświadczają przemocy i są wykorzystywane na szlaku migracyjnym; mając na uwadze, że środki wymierzone w handel ludźmi nie powinny zagrażać przestrzeganiu praw ofiar tego handlu, migrantów, uchodźców i osób wymagających ochrony międzynarodowej;
- L. mając na uwadze, że od 2016 r. UE i niektóre poszczególne państwa członkowskie zwiększyły liczbę nieformalnych umów i ustaleń z państwami trzecimi, dążąc do wzmocnienia ich zdolności operacyjnych w zakresie kontroli granic i zarządzania nimi oraz w zakresie zwalczania handlu ludźmi; mając na uwadze, że umowy te i ustalenia dotyczą również skutecznych powrotów i readmisji we współpracy z krajami trzecimi, w tym wspólnych deklaracji dotyczących migracji, protokołów ustaleń, wspólnych dróg naprzód, standardowych procedur operacyjnych i dobrych praktyk oraz porozumień o współpracy policyjnej; mając na uwadze, że podobnie jak w przypadku formalnych umów o readmisji takie nieformalne ustalenia potwierdzają zobowiązania państw do readmisji swoich obywateli (lub innych osób) oraz ustanawiają procedury przeprowadzania powrotów w praktyce; mając na uwadze, że od 2016 r. UE zawarła co najmniej 11 nieformalnych umów, ale tylko jedną nową umowę o readmisji; mając na uwadze, że nieformalne porozumienia między UE a państwami trzecimi nie zapewniają przewidywalnej polityki ani stabilnych i spójnych ram prawnych dotyczących nielegalnej migracji;
- M. mając na uwadze, że w swoim komunikacie dotyczącym nowego paktu o migracji i azylu Komisja powtórzyła, że wewnętrzny i zewnętrzny wymiar migracji są ze sobą nierozdzielnie powiązane, wobec czego konieczny jest indywidualny, kompleksowy i wyważony dialog na temat migracji oraz partnerstwo z krajami pochodzenia i tranzytu w celu osiągnięcia celów wartościowych dla obu stron, takich jak zajęcie się głównymi przyczynami migracji, zwalczanie przemytu migrantów, pomoc uchodźcom przebywającym w państwach trzecich oraz wspieranie dobrze zarządzanej legalnej migracji; mając na uwadze, że zgodnie z komunikatem Komisji w sprawie nowego paktu zaangażowanie na szczeblu regionalnym i globalnym ma zasadnicze znaczenie dla uzupełnienia takich dialogów i partnerstw; mając na uwadze, że Komisja ponadto podkreśliła, iż migracja powinna być wbudowana w te kompleksowe partnerstwa z państwami trzecimi jako główna kwestia i powinna być powiązana z innymi dziedzinami polityki, takimi jak dziedziny dotyczące współpracy na rzecz rozwoju, bezpieczeństwa, wiz, handlu, rolnictwa, inwestycji i zatrudnienia, energii, środowiska i zmian klimatu oraz edukacji;
- N. mając na uwadze, że Plan działania UE dotyczący praw człowieka i demokracji na lata 2020–2024 zobowiązuje UE i jej państwa członkowskie do „[popierania] specjalnej ochrony przysługującej migrantom, uchodźcom oraz osobom wewnątrznie przesiedlonym i bezpaństwowcom”; mając na uwadze, że ten plan działania „promuje niedyskryminacyjny dostęp do usług społecznych, w tym wysokiej jakości, przystępnej opieki zdrowotnej i edukacji (również online), a także budowanie zdolności praktyków w zakresie odpowiadania na konkretne potrzeby (...) migrantów i uchodźców” oraz „wspiera podejście do zarządzania migracją oparte na prawach człowieka oraz wzmacnia zdolności państw, społeczeństwa obywatelskiego i partnerów ONZ do wdrażania tego podejścia”;
- O. mając na uwadze, że według Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR) kobiety stanowią około 48 % populacji uchodźców na świecie oraz wysoki odsetek osób ubiegających się o azyl wymagających szczególnego traktowania; mając na uwadze, że trzeci unijny plan działania w sprawie równości płci zobowiązuje UE do zapewnienia pełnej realizacji „praw człowieka przysługujących migrującym kobietom i dziewczętom za pośrednictwem programów, przepisów i polityki w zakresie migracji uwzględniających aspekt płci” oraz wzmocnienia „zarządzania migracją z uwzględnieniem aspektu płci na szczeblu globalnym, regionalnym i krajowym”; mając na uwadze, że polityka migracyjna uwzględniająca aspekt płci zapewniłaby realizację praw kobiet, dziewcząt i osób LGBTIQ+ oraz ochronę przed potencjalną przemocą, molestowaniem, gwałtem i handlem ludźmi;
- P. mając na uwadze, że w sprawozdaniu z 2015 r. były specjalny sprawozdawca ONZ ds. praw człowieka w odniesieniu do migrantów zauważa braki w podejściu UE do kwestii migracji z uwagi na brak przejrzystości i klarowności, a także niewielką siłę oddziaływania wielu zawartych w tych ramach umów, które w jego opinii zasadniczo nie obejmują środków w zakresie monitorowania i rozliczalności; mając na uwadze, że według specjalnego sprawozdawcy niewiele też wskazuje na to, aby partnerstwa na rzecz mobilności przelożyły się na dodatkowe korzyści w obszarach praw człowieka lub rozwoju, a ogólne ukierunkowanie na bezpieczeństwo w połączeniu z brakiem spójności polityki w przyjętym podejściu stwarza ryzyko, że wszelkie korzyści wynikające z przedsięwzięć na rzecz praw człowieka i rozwoju mogą zostać zepchnięte na dalszy plan przez wtórne efekty polityki mocniej ukierunkowanej na bezpieczeństwo;

Środa, 19 maja 2021 r.

- Q. mając na uwadze, że eksperci ONZ ds. praw człowieka i organizacje społeczeństwa obywatelskiego ostrzegali, że pandemia COVID-19 wywołuje poważne i nieproporcjonalnie duże skutki dla migrantów i ich rodzin na całym świecie; mając na uwadze, że wezwali oni państwa do ochrony praw migrantów i ich rodzin bez względu na ich status migracyjny; mając na uwadze, że pandemia wydłużyła okres rozpatrywania wniosków o azyl;
- R. mając na uwadze, że utrzymanie swobody przemieszczania się i prawa do pracy przyczynia się do samowystarczalności migrantów i sprzyja zacieśnieniu ich integracji; mając na uwadze, że migracja wewnątrzregionalna jest ważnym elementem owych transgranicznych kontekstów gospodarczych;

1. Ramy polityki migracyjnej i jej wymiar zewnętrzny

1. podkreśla, że oprócz wynikającego z Traktatu obowiązku przestrzegania wartości, jakimi są poszanowanie godności ludzkiej, praworządność oraz poszanowanie praw człowieka i prawa międzynarodowego, we wszystkich stosunkach zewnętrznych, UE i państwa członkowskie mają zobowiązania w dziedzinie praw człowieka wobec obywateli państw trzecich, jeżeli współpracują w zakresie migracji z państwami trzecimi i innymi podmiotami spoza UE;
2. podkreśla, że zobowiązania te wymagają nie tylko uznania możliwości stosowania odnośnych standardów, lecz również odpowiedniego wprowadzenia w życie przy użyciu szczegółowych i konkretnych instrumentów umożliwiających skuteczną ochronę i zabezpieczenie w praktyce, a także przez oparte na prawach człowieka podejście do pełnego cyklu polityki migracyjnej, ze szczególnym uwzględnieniem migrujących kobiet i dzieci bez opieki;
3. wyraża zaniepokojenie z powodu rosnącej liczby małoletnich bez opieki podróżujących szlakami nielegalnej migracji i z powodu braku ochrony tych małoletnich; podkreśla w szczególności brak skutecznego monitorowania i sprawozdawczości ze strony agencji UE i państw członkowskich w zakresie ochrony małoletnich bez opieki; wzywa UE do dopilnowania, by państwa członkowskie i państwa trzecie składały sprawozdania na temat mechanizmów stosowanych w celu ochrony praw dziecka zgodnie z Konwencją ONZ o prawach dziecka;
4. przypomina, że zgodnie z art. 3 ust. 5 i art. 21 TUE oraz kartą Unia Europejska oraz państwa członkowskie – kiedy stosują prawo UE – muszą przestrzegać praw człowieka w swoich działaniach zewnętrznych i eksterytorialnych, porozumieniach i współpracy w obszarach migracji, granic i azylu, w tym prawa do życia i wolności, prawa do azylu, w tym indywidualnej oceny wniosków o azyl z uwzględnieniem odpowiednich gwarancji zgodnie z prawem międzynarodowym, prawa do godności ludzkiej i bezpieczeństwa, prawa do ochrony przed wymuszonym zaginięciem, zakazu tortur, złego traktowania, niewolnictwa i pracy przymusowej, prawa do ochrony danych osobowych, prawa do ochrony w przypadku usunięcia z terytorium państwa, wydalenia lub ekstradycji, prawa do wolności religii, wyznania, myśli i sumienia oraz obowiązku dbania o nadrzędny interes dziecka, a także muszą przyjąć podejście uwzględniające aspekt płci; przypomina ponadto, że należy zapewnić niedyskryminację i gwarancje proceduralne, takie jak prawo do skutecznego środka prawnego i prawo do łączenia rodzin, a także zapobiegać oddzielaniu dzieci od rodziców lub opiekunów prawnych;
5. zauważa, że Komisja nie dokonała jeszcze oceny wpływu wdrażania opracowywanych przez nią kolejnych ram polityki migracyjnej, zwłaszcza GPMM i nowych ram partnerstwa, na prawa człowieka przysługujące obywatelom państw trzecich, a także wpływu współpracy UE z państwami trzecimi w dziedzinie migracji na prawa człowieka, w tym wpływu wsparcia UE dla służb granicznych i służb bezpieczeństwa krajów partnerskich; nalega na potrzebę przeprowadzenia takiego przeglądu w sposób systematyczny oraz w formie kompleksowej, inkluzywnej i publicznie dostępnej, aby zapewnić pełne przestrzeganie praw człowieka w ramach zewnętrznej polityki migracyjnej UE;
6. z ogromnym zaniepokojeniem odnotowuje brak mechanizmów operacyjnych oraz mechanizmów sprawozdawczości, monitorowania, oceny i rozliczalności w odniesieniu do indywidualnych spraw, aby śledzić potencjalne naruszenia i na nie reagować, a także brak skutecznych środków zaskarżenia przewidzianych dla osób, co do których zachodzi domniemanie, że ich prawa są naruszane z powodu nieformalnych umów UE i współpracy finansowej;
7. ponownie potwierdza, że aby polityka Unii w dziedzinie migracji mogła właściwie funkcjonować, UE musi zacieśnić zewnętrzną współpracę z krajami pochodzenia i działać na rzecz zapewnienia trwałej i skutecznej readmisji osób powracających; apeluje do UE o zapewnienie, aby umowy o readmisji i umowy o współpracy w zakresie zarządzania granicami były zawierane jedynie z państwami trzecimi, które wyraźnie zobowiązały się do przestrzegania praw człowieka, w tym zasady non-refoulement, i praw zapisanych w Konwencji ONZ dotyczącej statusu uchodźców; wzywa UE do zadbania o to, by współpraca ta nie prowadziła do naruszania wspomnianych praw oraz zapewniała środki operacyjne gwarantujące skuteczną rozliczalność w przypadku wystąpienia naruszeń;

Środa, 19 maja 2021 r.

8. zauważa, że większość z dotychczas zawartych 18 oficjalnych umów UE o readmisji obejmuje readmisję obywateli państw trzecich do kraju tranzytu; podkreśla, że powroty do krajów tranzytu wiążą się z ryzykiem potencjalnego naruszenia praw człowieka osób powracających; popiera zalecenie zawarte w przeprowadzonej przez Komisję ocenie unijnych umów o readmisji z 2011 r., zgodnie z którą UE powinna zawsze starać się zasadniczo dokonać readmisji danej osoby do kraju pochodzenia, w zakresie, w jakim pozwalają na to okoliczności;

9. wzywa Komisję do zapewnienia przejrzystych ocen ryzyka dokonywanych przez niezależne organy UE i niezależnych ekspertów, jak np. Agencję Praw Podstawowych Unii Europejskiej, w zakresie wpływu wszelkiej formalnej, nieformalnej lub finansowej współpracy UE z państwami trzecimi na prawa migrantów i uchodźców, w tym kobiet, na miejscowych obrońców praw człowieka i społeczeństwo obywatelskie działających na rzecz obrony tych praw oraz w możliwym stopniu w zakresie wpływu, jaki taka współpraca wywierałaby na szerszą populację w danym kraju w odniesieniu do dostępu do praw, wkładu w zapewnienie bezpieczeństwa ludności i pokoju oraz zrównoważonego rozwoju; wzywa Komisję do wprowadzenia wytycznych dotyczących wdrażania, które będą przeznaczone dla agencji UE i państw członkowskich przed podjęciem współpracy z państwami trzecimi; w związku z tym wzywa do zachowania szczególnej czujności wobec krajów, które borykają się z trwającymi lub zamrożonymi konfliktami i stoją przed zwiększonym ryzykiem łamania praw człowieka; wzywa Komisję do dopilnowania, aby wszelka współpraca UE z państwami trzecimi była w pełni sformalizowana w celu umożliwienia skutecznego monitorowania umów z państwami trzecimi;

10. wzywa Komisję do ustanowienia niezależnego, przejrzystego i skutecznego mechanizmu monitorowania na podstawie prawa międzynarodowego, karty i celów zrównoważonego rozwoju, obejmującego okresowe sprawozdania dotyczące wdrażania umów formalnych, nieformalnych i finansowych z państwami trzecimi, które potencjalnie mogą mieć wpływ na prawa migrantów i uchodźców oraz na pracę obrońców praw człowieka i społeczeństwa obywatelskiego broniących tych praw w państwach trzecich, takich jak partnerstwa w dziedzinie migracji, umowy o readmisji, a także umowy o współpracy międzynarodowej w zakresie zarządzania i administrowania migracją, z uwzględnieniem bezpośredniego podejmowania wyzwań związanych z migracją i przymusowymi wysiedleniami; podkreśla, że taki mechanizm monitorowania musi mieć charakter partycypacyjny i publiczny; podkreśla potrzebę zapewnienia społeczeństwu obywatelskiemu i innym zainteresowanym podmiotom środków, które umożliwią im wnoszenie wkładu w funkcjonowanie tego mechanizmu; podkreśla, że taki system powinien przyczyniać się do zapewnienia odpowiedzialności za naruszenia praw człowieka, w tym zawrócenia naruszające zasadę non-refoulement; wzywa Komisję do ustanowienia mechanizmu działań następczych, w ramach którego wyniki oceny i zalecenia ekspertów będą należycie uwzględnione w odpowiedniej umowie oraz w odpowiednim porozumieniu lub działaniu; podkreśla potrzebę zapewnienia kontroli parlamentarnej i nadzoru demokratycznego;

11. wzywa UE do wzięcia pod uwagę sposobów służących zapewnieniu dostępu do wymiaru sprawiedliwości osobom, których dotyczą środki wdrażające współpracę w dziedzinie migracji między UE a państwami trzecimi, w tym przy pomocy ustanowienia niezależnego i dostępnego mechanizmu składania skarg; zwraca się o dopilnowanie, aby osoby, które mogą doznawać naruszenia praw człowieka, miały dostęp do skutecznych środków zaskarżenia, a tym samym mogły uzyskać rekompensatę lub zadośćuczynienie;

12. zwraca uwagę, że wdrażanie i finansowanie zewnętrznej polityki migracyjnej UE przydzielono różnym dyrekcjom generalnym Komisji i włączono do głównego nurtu polityki migracyjnej i azyłowej, jak również polityki rozwojowej i zagranicznej UE; z zaniepokojeniem zauważa, że to połączenie obowiązków wykonawczych doprowadziło do braku wystarczającego i spójnego nadzoru nad działaniami Komisji, który umożliwiłby Parlamentowi narzucenie demokratycznej kontroli nad zewnętrzną polityką migracyjną UE; podkreśla znaczenie zapewnienia spójności, synergii i komplementarności w celu uniknięcia nakładania się różnych narzędzi;

13. podkreśla praktyczne konsekwencje dla praw człowieka wynikające z rosnącej liczby, a co za tym idzie pozasądowego charakteru, nieformalnych ustaleń dotyczących powrotu i readmisji, które są zawierane bez należytej kontroli demokratycznej i należytego nadzoru parlamentarnego oraz nie podlegają kontroli sądowej; zauważa, że prawa osób ubiegających się o azyl są z natury uzależnione od możliwości oceny naruszeń praw człowieka przez sąd; wzywa Komisję do opracowania planu i podjęcia wszelkich niezbędnych środków w celu rozpoczęcia lub zakończenia negocjacji, a tym samym podpisania umów o readmisji, do priorytetowego potraktowania kwestii zawarcia formalnych umów o readmisji i zapewnienia w ten sposób pełnego poszanowanie art. 218 ust. 6 TFUE, a także do dopilnowania, by formalne umowy UE o readmisji wykluczały nieformalne umowy; uważa, że Parlament musi kontrolować nieformalne umowy zawierające zobowiązania dotyczące kwestii wchodzących w zakres jego kompetencji, takich jak readmisja, oraz że Komisja

Środa, 19 maja 2021 r.

musi być gotowa do podjęcia dalszych działań, w tym związanych z zawieszeniem stosowania takich umów, w przypadku, gdy nieformalne umowy okazują się być niezgodne z traktatami; wzywa Komisję do ustanowienia ogólnych ram skutecznego monitorowania i oceny wdrażania wszystkich obowiązujących i przyszłych unijnych umów o readmisji oraz włączenia do nich specjalnych postanowień dotyczących monitorowania;

II. Przestrzeganie praw człowieka i podmioty UE wdrażające zewnętrzną politykę migracyjną

14. zwraca uwagę na rozszerzenie roli Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej (Frontex) w zakresie praktycznej i operacyjnej współpracy z państwami trzecimi, w tym w dziedzinie powrotów i readmisji, zwalczania handlu ludźmi, zapewniania szkoleń oraz pomocy operacyjnej i technicznej organom państw trzecich do celów zarządzania granicami i kontroli granicznej, prowadzenia operacji lub wspólnych operacji na zewnętrznych granicach UE lub na terytoriach państw trzecich oraz delegowania oficerów łącznikowych i personelu operacyjnego do państw trzecich; wzywa do regularnego analizowania potrzeb Agencji w celu zagwarantowania jej optymalnego funkcjonowania; wzywa Komisję do ustanowienia niezależnego, przejrzystego i skutecznego mechanizmu monitorowania wszystkich działań prowadzonych przez Frontex, oprócz obowiązującego wewnętrznego mechanizmu składania skarg;

15. podkreśla znaczenie umów o statusie dla bezpieczeństwa granic zewnętrznych UE, a także dla zapewnienia ram prawnych dotyczących współpracy między Fronteksem a organami państw trzecich odpowiedzialnymi za zarządzanie granicami; przypomina, że umowy o statusie ad hoc, podlegające zatwierdzeniu przez Parlament, są wymagane do rozmieszczenia zespołów zarządzania granicami Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej w państwie trzecim, gdzie członkowie zespołów będą realizować uprawnienia wykonawcze; wyraża ubolewanie, że dwie dotychczas zawarte umowy o statusie nie obejmują konkretnych środków służących osiągnięciu przestrzegania praw człowieka w ramach zarządzania granicami, a także nie gwarantują, że wsparcie materialne i szkolenia dla państw trzecich nie są zapewniane sprawcom naruszeń praw człowieka; ubolewa, że umowy te również nie regulują jasno kwestii odpowiedzialności za potencjalne naruszenia praw człowieka, i apeluje, aby wszelkie przyszłe umowy o statusie zawierały takie środki;

16. podkreśla, że rozporządzenie (UE) 2019/1896⁽⁹⁾ zobowiązuje agencję Frontex do zapewnienia terminowego składania Parlamentowi spójnych, przejrzystych, kompletnych i dokładnych sprawozdań z prowadzonych przez nią działań związanych ze współpracą z państwami trzecimi, w szczególności działań związanych z pomocą techniczną i operacyjną w zakresie zarządzania granicami i powrotami w państwach trzecich, oddelegowaniem oficerów łącznikowych, a także szczegółowych informacji na temat przestrzegania praw podstawowych; wzywa Frontex do regularnego informowania Podkomisji Praw Człowieka, Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w Parlamencie Europejskim o wszelkich działaniach obejmujących współpracę z władzami państw trzecich, a zwłaszcza o osiągnięciu przestrzegania praw człowieka w ramach takich działań;

17. podkreśla, że rozporządzenie (UE) 2019/1240⁽¹⁰⁾ powinno jeszcze bardziej wzmocnić potencjał Unii Europejskiej w zakresie koordynacji, współpracy i wymiany informacji między urzędnikami łącznikowymi ds. imigracji rozlokowanymi w państwach trzecich, Komisją Europejską i agencjami unijnymi, aby skuteczniej realizować priorytetowe potrzeby Unii w dziedzinie migracji; podkreśla, że jednym z głównych zadań Rady Sterującej tej europejskiej sieci jest wspieranie rozwoju umiejętności urzędników łącznikowych ds. imigracji, w tym poprzez opracowywanie wytycznych dotyczących wdrażania praw człowieka w ramach ich działań; wzywa Komisję, aby za pośrednictwem Rady Sterującej, pilnie sporządziła takie wytyczne oparte na prawach człowieka;

18. przypomina, że inne podmioty UE wdrażające zewnętrzną politykę migracyjną w kontekście np. misji morskich UE również podlegają obowiązującemu prawu międzynarodowemu, a przekazywanie informacji organom państw trzecich, co ostatecznie skutkuje bezprawnym powrotem migrantów i uchodźców do krajów niebezpiecznych, można uznać w świetle prawa międzynarodowego za pomoc w naruszaniu praw człowieka; podkreśla, że zewnętrzną polityka migracyjna UE nie powinna wspierać przechwytywania osób na morzu skutkującego odsyłaniem ich do niebezpiecznych portów;

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1896 z dnia 13 listopada 2019 r. w sprawie Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej oraz uchylenia rozporządzeń (UE) nr 1052/2013 i (UE) 2016/1624 (Dz.U. L 295 z 14.11.2019, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1240 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie utworzenia europejskiej sieci urzędników łącznikowych ds. imigracji (Dz.U. L 198 z 25.7.2019, s. 88).

Środa, 19 maja 2021 r.

19. zaleca rozszerzenie mandatu, kompetencji i budżetu Agencji Praw Podstawowych, aby umożliwić jej skuteczne monitorowanie zewnętrznego wymiaru unijnej polityki azylowej i migracyjnej, w tym poprzez wysyłanie ostrzeżeń właściwym organom w przypadku uchybień w zakresie praw człowieka; wzywa Agencję Praw Podstawowych do opracowania odpowiednich narzędzi i wytycznych;

20. z wielkim zaniepokojeniem zauważa, że nie jest możliwe ustalenie tożsamości większości osób, które giną podczas próby przepłynięcia przez Morze Śródziemne; uważa, że konieczne jest ustanowienie skoordynowanego europejskiego podejścia w celu zapewnienia szybkich i skutecznych procesów identyfikacji oraz stworzenie bazy danych osób, które zmarły w drodze do UE, a także ich rzeczy osobistych w celu dostarczenia informacji ich rodzinom i krewnym oraz ułatwienia identyfikacji ciał; zwraca się do UE i jej państw członkowskich o lepszą koordynację i poprawę działań europejskich w celu zapewnienia odpowiednich i skutecznych operacji poszukiwawczo-ratowniczych;

III. *Współpraca UE z państwami trzecimi w dziedzinie migracji i kierowana do nich pomoc finansowa na ten cel*

21. zwraca uwagę na coraz częstsze stosowanie od 2016 r. wzmocnionej warunkowości między współpracą na rzecz rozwoju a zarządzaniem migracjami, w tym powrotami i readmisją; podkreśla, że współpracę UE na rzecz rozwoju i pomoc w tym zakresie należy dostosować do celów zrównoważonego rozwoju, również w kontekście działań związanych z równouprawnieniem płci; podkreśla w związku z tym definicję oficjalnej pomocy rozwojowej przyjętą przez Komitet Pomocy Rozwojowej OECD oraz zasady OECD dotyczące skuteczności pomocy rozwojowej; podkreśla, że zgodnie z art. 21 TUE i art. 208 TFUE głównym celem polityki Unii w zakresie współpracy na rzecz rozwoju jest zmniejszenie, a w dłuższej perspektywie eliminacja ubóstwa, zwalczanie nierówności i wykluczenia, promowanie demokratycznych rządów i praw człowieka oraz wzmacnianie zrównoważonego i sprzyjającego włączeniu społecznemu rozwoju; podkreśla, że takie działania, wraz z rozwojem stabilnych instytucji, mają kluczowe znaczenie dla wyeliminowania pierwotnych przyczyn migracji; w związku z tym wzywa Komisję do zadbania o to, by polityka w zakresie współpracy na rzecz rozwoju, w tym pomoc rozwojowa lub partnerstwo dwustronne bądź wielostronne, nie była sprzeczna z zasadami zapisanymi w art. 208 TFUE;

22. apeluje o przyjęcie podejścia do pomocy humanitarnej uwzględniającego potrzeby, z poszanowaniem zasad humanitarnych, międzynarodowych przepisów dotyczących praw człowieka, międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowego prawa dotyczącego uchodźców; ponadto podkreśla, że uwarunkowanie pomocy humanitarnej i pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych współpracą z UE w zakresie migracji nie jest zgodne z zasadami przyznawania pomocy humanitarnej;

23. zauważa, że nadal niedostępny jest pełny, publiczny przegląd finansowania unijnego dla państw trzecich mającego na celu ułatwienie współpracy w kwestiach migracji; wzywa Komisję do zapewnienia pełnej przejrzystości, między innymi przez wprowadzenie klarownego przeglądu wszystkich instrumentów w ramach budżetu UE wykorzystywanych do finansowania współpracy z państwami trzecimi w dziedzinie zarządzania migracjami, w tym informacji o kwocie, celu i źródle finansowania, a także szczegółowych informacji o wszelkich innych potencjalnych środkach wsparcia przekazywanych przez agencje UE, takie jak Frontex, aby zapewnić skuteczne wypełnianie przez Parlament jego instytucjonalnej roli polegającej na kontroli wykonania budżetu UE;

24. podkreśla, że celem europejskich instrumentów finansowych jest wspieranie państw trzecich w tworzeniu niezbędnych ram instytucjonalnych i zdolności do zarządzania migracją we wszystkich jej aspektach, przy jednoczesnym dostosowaniu do standardów europejskich i międzynarodowych; podkreśla, jak ważne jest przekazywanie znacznej części przyszłych funduszy UE na migrację społeczeństwu obywatelskiemu, grupom pozarządowym i społecznościowym oraz organizacjom rządowym, międzyrządowym, regionalnym i lokalnym działającym w państwach trzecich w zakresie udzielania pomocy, ochrony i monitorowania praw migrantów oraz wspierania osób przymusowo wysiedlonych i społeczności przyjmujących; zwraca uwagę na potrzebę przydzielenia dużej części środków finansowych UE na poprawę sytuacji w dziedzinie praw człowieka, ochronę międzynarodową i przyszłą perspektywę dla uchodźców; apeluje o wsparcie finansowe UE w celu wypracowania trwałych rozwiązań, które pozwolą stawić czoła wyzwaniom lokalnym i regionalnym, zwłaszcza wyzwaniom związanym z procesami demokratycznymi i praworządnością, rozwojem społeczno-gospodarczym, opieką zdrowotną, edukacją, podstawowymi przyczynami ubóstwa, zatrudnieniem młodzieży w krajach pochodzenia, wykluczeniem społecznym, równouprawnieniem płci, zmianą klimatu, konfliktami, dostępem do usług, a także propagowaniem praw uchodźców i zwiększaniem ich samodzielności;

25. wzywa Komisję do regularnego i publicznego składania Parlamentowi sprawozdań na temat finansowania związanych z migracją programów współpracy w państwach trzecich i ich skutków dla praw człowieka, a także na temat sposobu wykorzystania tego finansowania przez kraje partnerskie, w tym w ramach Grupy Roboczej ds. Instrumentów

Środa, 19 maja 2021 r.

Finansowania Zewnętrzne w Komisji Spraw Zagranicznych; ubolewa, że Parlament nie jest zaangażowany w kontrolę funduszy kryzysowych, w tym funduszy powierniczych UE; wzywa do przyznania Parlamentowi większej roli w monitorowaniu wpływu wykorzystania wkładów finansowych UE na prawa człowieka w odnośnych państwach trzecich;

26. uważa, że Parlament musi w pełni korzystać ze swoich uprawnień w zakresie wdrażania, kontroli i kontroli budżetowej, a także z procedur kontrolnych Europejskiego Trybunału Obrachunkowego w odniesieniu do funduszy na rzecz rozwoju, funduszy powierniczych, narzędzi i innych instrumentów finansowania wykorzystywanych do realizacji celów polityki UE związanych z migracją, a także dopilnować, by decyzje o finansowaniu przez UE i związane z nimi przydziały były zgodne z unijnymi zasadami legalności i należytego zarządzania finansami, zgodnie z rozporządzeniem finansowym UE ⁽¹¹⁾;

27. podkreśla, że podejście oparte na prawach człowieka ma zastosowanie do wszystkich filarów ISWMR, w tym do reagowania kryzysowego w filarze szybkiego reagowania; podkreśla, że wydatki związane z migracją w ISWMR powinny być na orientacyjnym poziomie 10 % oraz że działania związane z migracją w ramach ISWMR powinny koncentrować się na usuwaniu pierwotnych przyczyn nielegalnej migracji i przymusowych wysiedleń oraz na wspieraniu większego zaangażowania w celu ułatwienia bezpiecznej, uporządkowanej, legalnej i odpowiedzialnej migracji, a także na wdrażaniu zaplanowanej i dobrze prowadzonej polityki migracyjnej i zarządzaniu migracją; podkreśla, że ISWMR jest instrumentem zewnętrznym i powinno istnieć wyraźne rozgraniczenie między wewnętrzną a zewnętrzną polityką, instrumentami i funduszami migracyjnymi UE; podkreśla, że ostateczne porozumienie w sprawie działań związanych z migracją w ramach ISWMR powinno być skoordynowane horyzontalnie z wewnętrznymi funduszami UE oraz z Instrumentem Pomocy Przedakcesyjnej (IPA), aby uniknąć powielania działań; zauważa, że działania związane z migracją w sytuacjach kryzysowych przy użyciu „filaru działań szybkiego reagowania” powinny w szczególności uwzględniać potrzeby związane z przymusowymi wysiedleniami, w tym wspieranie społeczności przyjmujących, zgodnie z międzynarodowym prawem humanitarnym i zasadami obowiązującymi w tej dziedzinie; nalega w związku z tym na konieczność dopilnowania, by wieloletnim ramom finansowym na lata 2021–2027 towarzyszyły solidne ramy dotyczące praw człowieka służące określaniu, wdrażaniu i monitorowaniu przyszłych programów współpracy w zakresie migracji, aby powiązać wypłaty funduszy UE z obowiązkami dotyczącymi praw człowieka;

IV. Zewnętrzna polityka UE w dziedzinie praw człowieka i cele migracyjne

28. przypomina o zobowiązaniu UE i państw członkowskich, podjętym w ramach Globalnego porozumienia w sprawie uchodźców, do współodpowiedzialności za skuteczną i kompleksową ochronę uchodźców i złagodzenia presji wywieranej na państwa przyjmujące; podkreśla w związku z tym, że UE i jej państwa członkowskie powinny zwiększyć zobowiązania w zakresie przesiedleń, dbając o to, by przesiedlenia nie były uzależnione od współpracy państwa tranzytu w zakresie readmisji lub kontroli granicznej, a także zwiększać liczbę bezpiecznych i legalnych dróg migracji oraz zapobiegać przymusowym powrotom uchodźców z krajów przyjmujących; wzywa UE i państwa członkowskie do przyczynienia się do bardziej ustrukturyzowanego i szczodrego finansowania społeczności i krajów przyjmujących większość uchodźców; ponownie podkreśla znaczenie osiągnięcia w pełni 23 celów Globalnego porozumienia na rzecz bezpiecznej, uporządkowanej i legalnej migracji; uważa, że Parlament musi sprawować odpowiednią kontrolę wdrażania obu tych porozumień przez UE;

29. wzywa UE i państwa członkowskie do prowadzenia polityki migracyjnej w pełni odzwierciedlającej prawa człowieka w odniesieniu do migrantów i uchodźców, zapisane w prawie międzynarodowym, regionalnym i krajowym; wzywa ESDZ, Komisję i państwa członkowskie do współpracy z państwami trzecimi w zakresie praw migrantów jako jednego z integralnych wymiarów polityki UE w dziedzinie praw człowieka; nalega, aby powiązania między prawami człowieka a migracją zostały odpowiednio uwzględnione w ramach dwustronnych dialogów na temat praw człowieka prowadzonych przez UE z odpowiednimi państwami; wzywa delegatury UE w tych państwach do ścisłego monitorowania praw migrantów, zwłaszcza w państwach tranzytu, a także praw uchodźców i osób wewnątrznie przesiedlonych; podkreśla pilną potrzebę stworzenia oraz wzmocnienia bezpiecznych i legalnych szlaków migracyjnych i ochronnych w celu zagwarantowania praw człowieka i uniknięcia ofiar śmiertelnych; nalega na aktywne zaangażowanie UE w państwach, w których obrońcy praw człowieka, organizacje społeczeństwa obywatelskiego i organizacje społecznościowe, w tym osoby chroniące życie zagrożonych migrantów i osób ubiegających się o azyl, mierzą się z zagrożeniami lub kryminalizacją z powodu legalnie prowadzonej działalności;

⁽¹¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

Środa, 19 maja 2021 r.

30. wzywa UE do przeprowadzenia globalnej kampanii na rzecz powszechnej ratyfikacji Konwencji genewskiej dotyczącej statusu uchodźców oraz protokołu do niej z 1967 r.; wzywa państwa członkowskie, by dawały przykład, jeśli chodzi o przestrzeganie konwencji ONZ o prawach pracowników migrujących, która jest jedną z podstawowych konwencji ONZ dotyczących praw człowieka;

31. uważa, że UE musi przejąć przewodnią rolę we wspieraniu prac nad polityką i unormowaniami w odniesieniu do praw migrantów na forach wielostronnych; podkreśla kluczową rolę, jaką odgrywają organizacje międzynarodowe, organy regionalne i organizacje pozarządowe, takie jak Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża, Biuro Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR) i Agencja Narodów Zjednoczonych ds. Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA), a także Biuro Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka (OHCHR) i specjalny sprawozdawca ONZ ds. praw człowieka w odniesieniu do migrantów; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia wsparcia finansowego i politycznego dla tych organizacji i podmiotów;

32. wzywa UE do włączenia diaspor, zainteresowanych społeczności, organizacji kierowanych przez uchodźców i migrantów, w szczególności kierowanych przez kobiety, oraz przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego w opracowywanie, wdrażanie i ocenę projektów realizowanych w państwach trzecich;

o

o o

33. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.
